

(המשך מעמוד 49)

מרקל, אמריקאי במוצאו, החי מזה ארבע שנים בארץ.

כוכבו של אלן דרר בשמי הארץ מאז שביים תצוגת אופנה של חברה ישראלית ידועה. מומחיותו כתבטאת בהפיכת תצוגת אופנה קונבנציונלית ל"שאר" דמוי מיוסיקל, מגוון ומעניין. מופע כזה, לדברי אלן, מהווה תחליף להצגות מיוסיקל החסרות כלייך בישראל. **אלן, שהוא גם מורה לריקודי-בטן וג'ז, מספר על תהליך יצירת המופע:**

מתחילים בביגוד שיש להראות. לא עושים קודם הצגה ורק אחר-כך מתאמים לה את הבגדים, אלא קודם מסתכלים על הבגדים, מקבלים מהם השראה. ואחר-כך קובעים את סוג המופע ואת הנלשאים שלו. הייתי צריך לחפש כל-מיני "גימיקס" כדי לעשות את זה מעניין. לדוגמה: אני רואה שניסע שר דגמים ומתוכם אני בוחר את הציפורים שנראים לי הטובים ביותר. הדבר החשוב ביותר זה לתחליט במה אפתח את ההצגה ואיך אסגור אותה.

הייתי מוכרח לפתוח בסוודרים, כי הסוודרים זה הדבר הפחות מעניין שבתצוגה. לכן הייתי צריך להעביר אותם כמה שיותר מהר, משום שאם הייתי מכניס אותם לאמצע ההצגה, היא היתה נופלת. חיפשתי אמצעי שיהפוך את התרחשות למעניינת, ואז החלטתי להפוך את הדוגמניות לתלמידי בית-ספר. הן מאוד אהבו את זה.

אחר כך הגיעו השמלות החינניות. היו לי שתי מערכות בגדים שמאד דמוי אחת לשנייה. פחדתי להפריד ביניהן, משום שאם הקהל היה רואה אותן כזוגים שונים, היה נידמה לוי שראוה אותו דבר פעמיים. החי לטתי שהדוגמניות תהיינה בנות קטנות

ילד דוגמנית ממושקפת בתלבושת של תלמיד בית-ספר, מתרכזת בקריאת עיתון. על ראשה קטקט ולגופה מכנסי קורדרוי וסוודר בהיר מצמר עדין.

בבית-ספר לריקוד, מנופפות סרטיבד קטי גים שהן אחוזות בידיהן. זה היה גימיק, כשהגעתי לחברה האיטלקית לא היתה לי קבוצה של שמונה, היו לי שלושה דברים עשויים משניל ושניים מסקי דמוי עור. כרכתי מטפחות שהורית סביב ראשיהן של שתי בנות והפכתי אותן לפושעות. את שלוש האחרות הפכתי לשוטרים הרודי פים אחריהן והרכבתי להם משקפי-שמש. לא היה לי משהו חזק בשביל הסוף. הדברים האחרונים היו רק חולצות משי בצוץ בו' וקפה. לקחתי מכנסיים של אחד היצרנים והתאמתי להם את החולצות השור-נות. עשיתי מעין ריקוד קאבארט והתוצאה היתה יפה.

עך כצן דברי אדן מרקל. התוצאה היתה יותר מיפה. הדגמים האיי רופיים שהוצגו, עומדים להיות מיוצרים בארץ בז'ומנט עם ייצורם באירופה, על פי הסכם עם החברות הזרות. הם יציעו את ישראל צעד נוסף קדימה על מפת האופנה העולמית, והאשה הישראלית תוכל למוצא מיבחר אופנתי שלא יפול באיכותו מהמוצע עתה במרכז האופנה הגדולים בעולם.

זכוכית כלי בית כלי עץ מפות שטיחי קש מוצרי קש קרמיקה אופנה ואביזרי אופנה מוצרי נוי צעצועים

ת"א קלאס דיזנגוף 224 ירושלים קלאס בגאוז הרצוג 61

איך נבחרים הנושאים

מתח פסיכולוגי, התרגשות מהבלתי-יפווי, או סתם חוסר-ידע.

מי זה

דרייפוס?

סידרת ראיונות שהתקיימה באול-פן הגיעו כ-50 איש, לאחר מיון מוקדם של מיכתבים. המיון נעשה לפי שני קריטריונים: גילם של הכותבים (מי גיל 17 ומעלה) וסיגנון המכתבים, שעל-פיו נקבעת התרשמות כללית מאישיותו של המועמד. בין המיכתבים לא חסרים קוריוזים. למי של מיכתבו של ילד בן 6: "אני אהב

טודנטית להוראה בת 19 נרגשת ומבולבלת, חיילת בת 18 נבוכה, פקידת ביטוח כוססת ציפורניה, מנהל-חשבונות משועשע, אקדמאית בטוחה בעצ-מה — מה מזמן אותם לחדרי-קבלה אחד באולפני הטלוויזיה שבהרצליה? הדחף להופיע בתוכנית, שהיא השנייה ששיעור הפופולריות שלה בארץ, אחרי מבט לח' דשות.

גל מיכתבים מצייף מדי שבוע את אול-פני הרצליה, מאנשים הרוצים להשתתף בתוכנית תשע בריווע. מה דוחף מיספר כה רב של אנשים להציע את עצמם לתוכ-נית זו?

התוכנית תשע בריווע מהווה היום אחת

האנציקלופדיה

חני אליגון, בת ה-23, העובדת כמזכירה, הביטה את המראיין בתשובותיה, בשעות הפנאי היא גומעת אנציקלופדיות ומילונים. מטרתה להוכיח שקל מאוד להבחין בין האמת לשקר בתחרות.

בלחץ

המראיין שלמה פז, מפיך התוכניות 9 בריווע וזה הסוד שלי, הצליח להשרות אווירה רגועה ונינוחה בחדר, אך טועו שהמראיינים צריכים ללמוד לעמוד בלחץ קשה לפני בואם לאולפן, מכיוון שהתנאים באולפן יוצרים מתחים.

מתוכניות הבידור המקובלות ביותר בטל-ויזיה, שכמות הצופים בה מגיעה למיליון ושמונה מאות אלף איש. סוד הצלחתה של התוכנית נעוץ בכך שיש בה חומר הקוסם לכל צופה, בכל גיל, הילדים מוצאים בה שעשוע, ואילו המבוגרים נהנים לבחון את עצמם — באיזו מידה הם מסוגלים לפתור את השאלות, ומה היה קורה אילו היו הם יושבים באולפן תחת לחץ הקהל, המנחה והמציג למות. כל אחד בביתו הוא מלך, ושם לבטח הוא פותר את כל השאלות. אך מסתבר שגם מלכים גדולים, בהגיעם אל האולפן, לא תמיד זוכים בכתר הנכסף. אפשר להסביר זאת מסיבות שונות, כגון